

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ŘÍJEN 2017

Před 100 lety, dne 13. října 1917, se při posledním zjevení Panny Marie ve Fatimě udál velký sluneční zázrak. Celý letošní rok intenzivně prožíváme duchovní poselství z Fatimy, což je spojeno s vlastní duchovní obnovou. Jsme vděční, že jsme v květnu v hejčínské farnosti mohli prožít tzv. Fatimský den, kdy byla pořízena i tato fotografie.

Úvodní slovo

Dá-li Hospodin, tak nás v měsíci říjnu čeká několik událostí. Když to vezmeme v časové posloupnosti, tak nejprve v sobotu 7. října vyvrcholí v Koclířově oslavy stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě zasvěcením naší země Panně Marii. Vřele doporučuji se k této události duchovně připojit a již v předchozích dnech se na to připravovat nejlépe formou novény za pomocí jakékoliv mariánské modlitby (např. desátek či celý růženec, litanie, modlitba *Pod ochranu tvou*, zásvětná modlitba...). Ozřejmit význam a důvod takového zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie nám může pomoci text otce Vojtěcha Kodeta převzatý z jeho publikace *Novéna k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie* a otištěný uvnitř Hejčínského oka.

V letošním roce bude náš hejčínský kostel hostit jeden z koncertů *Podzimního festivalu duchovní hudby*, a to ve středu 11. října v 19 hodin. Podrobnosti najdete v informacích.

Událostí společenského významu budou určitě volby do Poslanecké sněmovny, které proběhnou 20. až 21. října. Nedávno jsme četli ve všední den při mši svaté úryvek z prvního Pavlova listu Timotejovi, ve kterém Pavel vybízí k modlitbám za krále a za ty, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. (1 Tim 2,1–2) Nesledujme tedy jen volební plakáty, diskuse, ale především se modleme za náš národ a za nadcházející volby a sami běžme k volbám a po uvážení v modlitbě před Pánem zodpovědně volme.

V neděli po volbách do parlamentu bude Den modliteb za misie. Kdo byste se chtěli inspirovat, za co konkrétně se modlit, tak si přečtěte uvnitř Oka články laické misionářky Jitky Svozilové z Příkaz.

Na závěr se vrátím k tématu Fatimy. Při posledním zjevení Panny Marie ve Fatimě 13. října 1917, kdy se také stal sluneč-

ní zázrak potvrzující pravdivost zjevení, který viděly desítky tisíc lidí nad daným místem i v okruhu desítek kilometrů, se Panna Maria představila jako Královna růžence a vyzvala k denní modlitbě růžence. Panna Maria nás povzbuzovala, že naše modlitby se neztratí, že mají moc ovlivňovat chod událostí. Proto bych vás chtěl povzbudit, abychom si uprostřed svých povinností a starostí našli čas na delší modlitbu. Byla by škoda neovlivnit skrze modlitbu svět k lepšímu.

P. Marian

Fatima a Karmel (2 – dokončení)

Přímluvná modlitba a pokání

Dalším velmi významným prvkem fatimského poselství společným s karmelitánskou spiritualitou je jeho zaměření na život modlitby a zástupné pokání. Anděl, který se dětem představil jako „anděl míru“, je již rok před zjevením Panny Marie nabádal, aby se často modlily tuto krásnou modlitbu: *„Můj Bože, věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím tě za odpuštění pro ty, kdo v tebe nevěří, kteří se ti neklanějí, v tebe nedoufají a nemilují tě.“* Později od Matky Boží pasácci přijali mnoho výzev k modlitbě a pokání: *„Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?“* – *„Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.“*

„Opakujte po každém desátku: »Ó, můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.«“

„Obětujte se za hříšníky za říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: »Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci.«“

Zde nám opět může vyvstat otázka po smyslu a dosahu našeho konání. Což není Bůh všemohoucí? Potřebuje k něčemu naše skutky, modlitby a oběti? Ačkoli to nepřestává být tajemství, které nejsme schopni plně pochopit a probádat, díky evangeliu můžeme pravdivě říci: ano, náš Bůh se svobodně rozhodl být závislý na našem jednání. Ve všem se podřídil principu vtělení: tak jako byl jako dítě plně závislý na svých rodičích a později ho jako dospělého ovlivňovalo a na něj působilo jednání jednotlivců i celého izraelského národa, tak se i nyní činí spoluzávislý na našem rozhodování. Chce, abychom mu přinesli svých *„pět chlebů a dvě ryby“* (Jan 6,9), abychom prosili Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň (Lk 10,2), abychom mu *„dávali napít“* (srov. Jan 4,7). Náš Bůh je pokorný, nepřichází nezvaný jako zloděj, aby uchvacoval (srov. Jan 10,1.10), je pokorný, klepe na dveře našeho srdce a čeká, zda ho pustíme dovnitř (srov. Zj 3,20). Očekává náš skutek a naše rozhodnutí.

Svým jednáním však nedovolujeme pouze Bohu, aby jednal, ovlivňujeme se i navzájem. Jako církev a lidstvo jsme součástí jednoho mystického těla. Proto může sv. Pavel prohlásit, že *„na svém těle doplňuje to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap“* (Kol 1,24).

To je i tajemství plodnosti Karmelu. Součástí slibové formule, kterou se bosé karmelitky zasvěcují Bohu, je věta: *„S milostí Ducha Svatého a s pomocí Matky Boží chci tak ustavičnou modlitbou a sebezáporem v duchu evangelia ve službě svaté matce církvi dosáhnout dokonalé lásky a oslavovat Nejsvětější Trojici navěky.“* Mnohé svaté karmelitky a karmelitáni toto povolání žili a svým životem naplnili. Tak svatá Tereza pochopila: *„V srdci své matky církve budu láskou, tak budu vším,“*

(Rk B 3v) a svatý Jan od Kříže vyznal, že „jeden úkon čisté lásky je pro církev užitečnější, než všechna díla dohromady“ (DP 29,2). Proto Terezie z Avily založila svou reformu. Toužila, aby se její sestry modlily a obětovaly za církev a za obrácení druhých. Proto svatá Terezka v závěru svého života „seděla za stolem hříšníků“ a zakoušela nevíru ateistů.

Z tohoto důvodu se svatá Terezie Benedikta od Kříže nabídla v době druhé světové války jako oběť smíru. Zvláště tato žena je živým zosobněním toho, k čemu fatimské poselství vyzývalo pro odvrácení metly války. Jeden benediktin o ní prohlásil: „Když jsem se s ní poprvé setkal ve vstupní bráně beuronského opatství, zapůsobil na mě její zjev tak, že to mohu srovnat jen s dojmem, jaký vyvolává starokřesťanské umění v katakombách, když znázorňuje církev prosící (ecclesia orans). Neměla sice pozdvížené paže, ale všechno v jejím zjevu připomínalo tento raněkřesťanský typ. Byla úzce spojena s Kristem, prožívala slova našeho Pána: »Pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli skutečně posvěceni.« (Jan 17,19)“ A ona sama vyznala při svém sebeobětování: „Důvěřuji ve skutečnost, že Pán si vzal můj život ve prospěch všech Židů. Musím stále více myslet na královnu Ester, jež byla odňata vlastnímu lidu, aby ho reprezentovala před králem.“ – „Již od nynějška přijímám smrt, kterou mi Bůh určil, s radostí a úplnou podřízeností jeho vůli. Prosím Pána, abych mohla přijmout svou bolest, svou smrt a svou čest a slávu za všechny potřeby svaté církve.“

Tak jako je centrem života františkánů chudoba, benediktinů liturgická modlitba a dominikánů hlásání evangelia, tak na Karmelu je ústřední hodnotou modlitba a oběť života. Fatimské výzvy nás tak mohou znovu povzbudit k věrnosti charismatu Karmelu, které jsme přijali.

Úcta a zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Silným sjednocujícím bodem Karmelu s Fatimou je i úcta a zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Protože Karmel byl od počátku spojen s kontemplativní modlitbou, stala se v Karmelu přednostní hodnotou a se slibem čistoty, která byla nejvíce chápána jako čistota srdce: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*“ (Mt 5,8) Z tohoto důvodu karmelitáni již velmi brzy uctívali Mariino panenství a Neposkvrněné početí, i když bylo jinými řády odmítáno.

V Nejčistší Matce každý karmelitán vidí naplnění svého vnitřního života s Bohem, disponuje se k tomu, aby mohl prožívat s Ježíšem takovou intimitu, jakou s ním zakoušela jeho Matka. Maria je čistá, protože je naprosto otevřená Bohu. Její srdce je nerozdělené a zcela Bohu odevzdané. Skrze přijetí škapulíře a skrze úkon zasvěcení se proto každý karmelitán touží „odít se v Marii“ a přijmout její ctnosti.

Krásné texty na toto téma pocházejí od svaté Terezie z Los Andes: „*Cíl karmelitky mě uchvacuje: modlit se za hříšníky, celý život se obětovat, aniž by viděla plod své modlitby a oběti. Spojovat se s Bohem, aby v ní kolovala krev vykoupení, a tu dodávat církvi a jejím údům, aby se posvětily. Není tohle právě to, co neustále dělala nejsvětější Panna, náš nejdokonalejší vzor? Nežila stále v nepřetržité modlitbě, v mlčení, v zapomenutí na (věci) pozemské? Jak zachraňuje duše? Skrze modlitbu, prosbu, oběť.*“ (Dp 40)

„*Náš Pán mi řekl, že mám rozjímat o čistotě Panny Marie. A ona ke mně začala mluvit, aniž by mi cokoli řekla. Řekla mi, abych si zapsala to, co říkala o čistotě: 1) Být čistá v myšlení, abych mohla žít v neustálé přítomnosti Boha. 2) Být čistá v mých přáních, abych si mohla přát každým dnem patřit víc Bohu. 3) Být čistá ve skutcích; činit je co nejlépe pro Boha, ne proto, aby mě viděli lidé. Jinými slovy, aby celý můj duch byl natolik ponořen do Boha, abych na sebe úplně zapoměla. Ona takto žila...*“ (Deník 51)

Fatimské poselství přichází s naléhavou výzvou zavést ve světě úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a zasvětit naší Matce sebe i celé národy. Navzdory všemu zlu, prožitému

ve 20. století, Maria prohlašuje: „*Mé Neposkvrněné Srdce na konec zvítězí.*“ A Lucii, která jako jediná zůstává „ve světě“, povzbuzuje: „*Mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.*“ Při posledním zjevení 13. října 1917 se Maria na konci zjevení pasáčkům ukáže jako Panna Maria Karmelská.

Proč nám Bůh ukazuje tento prostředek, který má podle něj „vnitřní sílu“ odvrátit nás od pekla, zla a válek, které nám hrozí? V Mariině Srdci bylo stálé „ano“ vůči Bohu a jeho úradkům. Nepřítel naší spásy nad ní nikdy neměl žádnou moc. Můžeme říci, že ze všech lidí, kteří kdy na světě žili, je po Kristu Mariino lidství nejvíce naplněno Bohem. Byla zcela průzračná pro působení Ducha Svatého v její duši. Je počátkem církve a jejím dokonalým modelem.

Skrze zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci dovoluujeme Ježíši, aby mohl plně přijít do našeho srdce. I zde Bůh respektuje princip vtělení: jako v plnosti času přišel na tento svět skrze Marii, tak se chce vtělit a žít v nás opět skrze svou Matku. Zasvěcení se jejímu Srdci můžeme tedy chápat jako určité naplnění našeho křtu.

Prorocké poslání

Fatimské poselství je velmi silně spojeno s darem proroctví – Panna Maria žádala zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci, poukazovala na začátek další války, pokud se lidé neobráť a nebudou činit pokání, předpovídala pronásledování církve a Svatého otce. Ve třetím tajemství byla tajemně předznamenána historie celého 20. století.

Svým křtem jsme všichni přijali účast na kněžském, královském a prorockém poslání Krista. Díky proroku Eliášovi, našemu „duchovnímu otci“, je na Karmelu prorocké poslání jeho členů dokonce součástí našeho charismatu. Díky všem velkým karmelitánským postavám Hans Urs von Balthasar prohlásil, že

„poslední dobou, jak se zdá, není žádný řeholní řád, který by byl více než Karmel poctěn zvláštními milostmi s charakterem »poslání«.“¹

Obnovu našeho řádu svatá Terezie začala proto, že dokázala prorocky číst „znamení své doby“ v 16. století – roztržení jednoty církve a vznik obrovského pole misíí objevením Ameriky. I její zásluhou se náboženské nepokoje nerozšířily do její vlasti. Svě sestry vyzývala: *„Stále upírejte svůj pohled na rod, z něhož pocházíme, na ony svaté proroky: kolik svatých už máme v nebi, kteří nosili náš hábit! Mějme onu svatou troufalost, abychom s Boží pomocí byly i my jako oni.“* (Z 29,33)

V prorockém poslání pokračovaly i další karmelitky: svatá Magdalena de' Pazzi a svatá Miriam od Ukřižovaného svými prorockými dary zasahovaly do dění v církvi, svatá Terezie z Lisieux ve svém prožívání prorocky předjímala rozšíření ateismu a svým učením byla v mnohém předchůdkyní II. vatikánského koncilu, svatá Alžběta od Trojice svou spiritualitou obnovila v církvi pozapomenuté učení o přebývání Boha v duši ospravedlněného (pokřtěného) člověka, svatá Terezie Benedikta prorocky předjímala důsledky Hitlerova nástupu k moci a již na počátku třicátých let 20. století napsala dopis, v němž prosila papeže o vydání encykliky o fašismu.

Být „prorokem“ však neznamená jen předvídat budoucnost, ale především do hloubky pochopit přítomnost, rozpoznat „znamení doby“ a ve světle evangelia je interpretovat. Toto poslání se týká nás všech. Toto poslání však není možné naplnit bez toho, že bychom se stali lidmi modlitby a hlubokého poznání Písma. Jak prohlásila svatá Terezie Benedikta od Kříže, *„je zapotřebí, abychom po mnohé hodiny naslouchali Božímu slovu a dovolili mu v sobě jednat. Teprve pak nás dovede až k okamžiku, kdy ponese ovoce v oběti chvály i v oběti činů.“* – *„Když lidé zasvěcení Bohu tiše rozmlouvají se svým Pánem, připravují se události církevních dějin s velkým dosahem.“*

¹ HANS URS VON BALTHASAR, *Sorelle nello Spirito*, Milano 1991, str. 285.

Život vizionářů

Paralely mezi Karmelem a Fatimou můžeme nalézt i v samotném životě všech tří pasáček. Sourozenci Martovi, František a Hyacinta, zemřeli ještě jako děti. Odpověď jejich života na výzvu Panny Marie byla radikální. Ve velmi krátkém čase, za méně než tři roky, dosáhli svatosti. Naplnilo se tak na nich Boží slovo: „*Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do Božího království.*“ (Mt 18,3) Podle vicepostulátora jejich procesu, otce Kondora, charakterizují jejich spiritualitu tři hlavní body: potřeba naplnit každodenní život modlitbou, zvláštní láska k církvi a ke Svatému otci a nakonec nevyhledávání zvláštních pokání a umrtvení, ale každodenní přijetí všeho, co život přináší, v duchu oběti. Jejich život tedy nabízí formu spirituality, kterou bychom mohli nazvat „cestou každodennosti“. A to nám na Karmelu nemůže nepřipomenout duchovní poselství nejmladší z učitelů církve, svaté Terezie od Dítěte Ježíše, a její „malé cesty“.

Cesta Lucie, poslední z pasáček, byla jiná. Od počátku byla jejich „mluvčí“, jako jediná také mohla mluvit s Pannou Marií. Ta jí poprosila, aby se naučila číst a psát.

V roce 1925 vstoupila Lucie do postulátu Sester sv. Doroty v Tuy ve Španělsku a v roce 1934 v této kongregaci složila své sliby. Později však, ve svých 41 letech (v r. 1948), po obdržení povolení od Svatého otce, přestoupila na Karmel v Coimbre. Tam prožila zbytek svého života. Přesné důvody přestupu pro nás zůstanou asi tajemstvím; zcela jistě ji však přitahovala samota a odloučenost Karmelu a také poznání, že spiritualita, kterou poselstvími přijala a žila, odpovídá nejvíce právě spiritualitě Karmelu. Zemřela v nedožitých 98 letech.

Je známou skutečností, že v průběhu svého života sestra Lucie přijala další zjevení Panny Marie. V roce 1925 jí Panna Maria předala pobožnost prvních sobot, která je svým obsahem velmi podobná příslibům spojeným s nošením karmelitánského

škapulíře. Kromě velkého množství dopisů sepsala sestra Lucie šest *Vzpomínek* na fatimské zjevení.

Podle některých autorů také prožila „mystickou adopci“ Pannou Marií, při níž ji Panna Maria přijala za svou dceru. Lucie pravděpodobně prožívala to, co v dějinách spirituality nazýváme mystické sjednocení s Pannou Marií. Na Karmelu tento velmi důvěrný vztah s Ježíšovou Matkou prožívali zvláště Marie od svaté Terezie (Marie Petyt; žila v letech 1623–1677) a její duchovní rádce Michael od svatého Augustina (příjmením: van Ballaert; žil v letech 1621–1684).

Kardinál Suenens popsal tuto zkušenost jako prožívání zvláštní Mariiiny vnitřní přítomnosti v duši, kdy člověk miluje Krista Mariiným Srdcem a Marii Srdcem Kristovým. Maria si zde určitým způsobem přivlastňuje aktivitu duše a ta se díky tomu postupně začíná svým myšlením, jednáním a milováním připodobňovat Panně Marii. Vše koná pro ni a skrze ni.

Marie od svaté Terezie tento prožitek popsala slovy: *„Někdy je mi ukázán a darován duchovní život v Marii, odpočinek, radost, spojení a sjednocení v ní. Dochází k tomu takto: Zatímco je mysl v prostotě, oproštění a pokoji zaměřena na Boha – bez obrazů, v přimknutí a v kontemplaci zakouší vlastnění Boha, a to způsobem absolutně prostým – stává se, že má duše zakouší zároveň přimknutí, kontemplaci a vlastnění Marie.“*

Tento vrchol duchovního života, který byl darován některým našim bratřím a sestrám, můžeme ve víře a v prostotě prožívat i my všichni ostatní, kteří patříme do rodiny Karmelu. Podle mnoha vyjádření se mají každý karmelitán, karmelitka i člověk jakýmkoli způsobem přidružený ke Karmelu stát „Marií“, to je: spolu s ní a skrze ni milovat Boha a lidstvo.

Kdysi jsem četla krásné vyjádření, že Karmelu bylo v církvi svěřeno poslání plnit tu úlohu, kterou konala Maria v prvotní církvi. Kéž se tak stane i v našem životě. Amen.

*Sr. M. Milada od Spasitele světa, OCD
Převzato z časopisu Karmel 1/2017 (Redakčně upraveno)*

Měsíc Panny Marie

Text je úvodem k „Novéně k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“ vydané v Karmelitánském nakladatelství v roce 2017.

Proč je tak důležité zasvětit se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

V letošním roce si připomínáme sté výročí zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Lze tvrdit, že mezi mariánskými zjevenými, která církev uznala za pravá, má právě poselství z Fatimy závažný prorocký rozměr, a tím i dopad na celosvětové dění. Panna Maria v něm varovala před rozšířením zla a před válkou. Jako prostředek duchovního boje nabízela modlitbu, pokání a úkon zasvěcení se (národů i jednotlivců) jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Zjevení ve Fatimě a 20. století

V době zjevení ve Fatimě roku 1917 se Evropa nacházela uprostřed hrůz první světové války. Jako by to nestačilo, na podzim v Rusku propukla bolševická revoluce, která byla začátkem 70 let totalitního režimu a velkého pronásledování křesťanů. Téhož roku slavila v Římě Velká zednářská lóže dvousté výročí svého založení. Přimo pod okny papeže na Svatopetrském náměstí zorganizovala manifestaci s transparenty nesoucími nápis: „Satan bude kralovat ve Vatikánu a papež bude jeho otrokem.“ Očitým svědkem této manifestace byl tehdejší seminarista, pozdější mučedník z Osvětimi svatý Maxmilián Kolbe: ne náhodou se rozhodl zasvětit sebe i celé své dílo Panně Marii Neposkvrněné.

Právě v takovém kontextu tedy pronesla Panna Maria ve Fatimě svůj příslib: „Mé Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí.“ Jen

z historie 20. století lze vidět, že úkon zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je účinný. Díky zasvěcení Portugalska a velkému modlitebnímu hnutí tamních lidí byla jejich vlast uchráněna před komunismem a druhou světovou válkou. V roce 1942 zasvěcuje papež Pius XII. Neposkvrněnému Srdci Panny Marie celý svět rozervaný druhou světovou válkou. Jejím ukončení mnozí, včetně samotného papeže spojovali s tímto úkonem. Podobně i pád komunistického režimu ve východním bloku je také spojován se zasvěcením, které papež Jan Pavel II. vykonal v roce 1982 nejprve ve Fatimě a o dva roky později v Římě. Tím ale boj mezi dobrem a zlem neskončil.

Aktuálnost Fatimy

V den svátku Neposkvrněného početí Panny Marie roku 1981 nám Jan Pavel II. připomenul, že se stále nacházíme „v horizontu velkého zápasu mezi dobrem a zlem, mezi přijetím a popřením Boha“. V květnu roku 2010 navštívil Fatimu papež Benedikt XVI. a prohlásil, že „prorocké poslání Fatimy neskončilo,“ je stále aktuální. Papež František dnes dokonce mluví o tom, že už probíhá třetí světová válka, jen zatím „po kouskách“.

Je namístě se ptát, jaká je úloha nás křesťanů v současné době, v době rostoucího politického i duchovního zla, za všeobecného pocitu ohrožení a nestability. Co po nás chce Pán v této době? Co můžeme dělat jakožto obyčejní lidé, je-li náš život zdánlivě tak bezvýznamný, bez možností ovlivňovat dění kolem nás?

Svatý Jan Pavel II. učil, že „každá duše, která se povznáší životem v milosti, povznáší svět, a také každá, která hříchem klesá, táhne s sebou dolů církev, a tím i celý svět“ (*Reconciliatio et paenitentia*, 16). Proto obrácení každého z nás, naše posvěcování je účinné a plodné: působí nejen na nás a na naše nejbližší okolí, ale i na celé lidstvo. To nám ukázal náš Pán, Ježíš Kristus, když krátce před svou smrtí prohlásil: „Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,19) Ale co

víc – Boží cesty jsou jiné než naše. Při svém působení v dějinách Bůh není odkázán na mocné tohoto světa. Jak víme z Písma i z dějin církve, On nejraději projevuje svou moc právě na těch, kdo jsou v očích tohoto světa bezmocní, kdo se zdají být bezvýznamní a nepatrní (srov. 1 Kor 1,26–30). Ve Fatimě si rovněž vyvolil tři malé, tehdy ještě negramotné pasáčky, aby skrze ně radikálně ovlivnil běh světa.

K čemu novéna a úkon zasvěcení?

Tato novéna je zamýšlena nejen jako přímluvná modlitba, ale především jako příprava na úkon zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Proto nás chce provázet, na přímluvu Panny Marie, k hlubšímu obrácení, k pokání neboli ke změně smýšlení a k proměně srdce. Vždyť čisté, „neposkvrněné“ srdce znamená především radikální lásku k Bohu a život pod vládou Kristovou; znamená žít neustále Mariino „Ať se mi stane podle Tvého slova“.

Vlastní úkon zasvěcení najdeme za textem novény a můžeme jej vykonávat různým způsobem. Také z následující novény je možné použít třeba jen část, pro kterou se rozhodneme. To nejdůležitější je samo zasvěcení, které by se mělo stát součástí naší každodenní modlitby, a tím i běžného života. Jeho forma záleží na nás. Můžeme k tomu použít jako inspiraci modlitby uvedené na závěr novény nebo se modlit vlastními slovy. Má-li Neposkvrněné Srdce Panny Marie zvítězit, potřebuje k tomu nás.

Abychom však úkon zasvěcení správně pochopili a interpretovali, nabízím několik pohledů, jak tomuto zasvěcení rozumět.

Co znamená zasvětit se Srdci Panny Marie?

Zasvěcení se Panně Marii je způsob, jak žít radikálnějším způsobem svůj křest.

Základním a radikálním způsobem jsme už byli Bohu zasvěceni ve křtu. Stalo se to jednou provždy, je to nesmazatelné

znamení. Avšak to neznamená, že křest máme prožívat jako něco statického. Ano, byli jsme pokřtěni, ale celý svůj život do skutečnosti svého křtu dorůstáme: dorůstáme do „plné postavy Kristovy“ (Flp 4,18), do „smrti a vzkříšení Ježíše Krista“ (Řím 6,3–6), abychom mohli s apoštolem Pavlem říci: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

Podobně je to s naší svatostí: křtem jsme se už stali „svatými“, tj. zasvěcenými Bohu. Proto apoštol Pavel může psát do Říma: „Všem v Římě, které Bůh miluje a povolal do stavu svatých.“ (Řím 1,7) Zároveň však na své cestě za Bohem o svou svatost teprve zápasíme. Křest ve spojení s vírou je tedy brána, která nám otevírá přístup k Bohu. Jak ale žít ze svého křtu – to je ze svého zasvěcení Bohu – co nejlépe?

Nejradikálnější a nejčistší způsob zasvěcení se Bohu žila na této zemi Ježíšova matka Panna Maria, kterou Pán předal nám, svým učedníkům, jako naši matku, ale i jako starší sestru ve víře neboli vzor pravého učedníka. Maria jako jediná z lidí nebyla zasažena hříchem, ďábel v ní neměl sebemenší podíl. Její čisté a Neposkvrněné Srdce je místem, kam nikdy nevstoupilo zlo. Jestliže se tedy zasvěcujeme Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, duchovně si přivlastňujeme její víru a čistotu jejího srdce a přijímáme „nové srdce“ (srov. Ez 36,26). V tomto duchovním příbytku jsme chráněni před zlem. Jdeme tak tou nejlepší a nejkratší cestou, kterou můžeme skrze Krista k Bohu jít. Dorůstáme tím do plnosti našeho křtu a umožňujeme Bohu, aby nás plně posvětil a vše v nás patřilo Bohu.

Tak to učil i sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu, který byl nedávno prohlášen učitelem církve: „Celá naše dokonalost spočívá v tom, že jsme připodobněni Kristu, s ním spojeni a jemu zasvěceni. Proto je nesporně ze všech úkonů zbožnosti nejdokonalejší ten, který nás nejdokonaleji připodobňuje Kristu, s ním spojuje a jemu zasvěcuje. Jestliže tedy Maria je Kristu připodobněna nejvíce, vyplývá z toho, že čím více bude duše zasvěcena Marii, tím více bude zasvěcena Kristu. Proto dokonalé zasvěcení se Kristu není nic jiného než dokonalé a úplné zasvěcení se

Panně Marii. A to je ten úkon mariánské úcty, kterému učím. Jinými slovy, je to dokonalá obnova křestních slibů a závazků.“

Zasvěcením se Panně Marii dovolujeme Bohu, aby mohl v našem životě více působit.

Úkon zasvěcení bychom neměli prožívat jako něco, čím se budeme „vykazovat“ před Bohem či před bližními. Nejde totiž o vnější úkon, ale o postoj srdce. Jinak by nám Bůh mohl říct podobná slova, jaká už zazněla ve starozákonní době: „...tentoto lid se ke mně přibližuje svými ústy a ctí mě svými rty, ale srdcem se ode mne vzdaluje.“ (Iz 29,13) Úkon zasvěcení z nás nečiní „lepší“ křesťany, nejde ani o nějakou zvláštní „pojistku“ nebe. Pokud není spojen se změnou smýšlení, s touhou konat ve všem vůli Boží a zcela mu patřit, je zavádivý a bezcenný.

Neměli bychom ho tedy prožívat „magicky“, jako skutečnost, která všechno vyřeší za nás, a která nás pojistí před jakýmkoli zlem. Jde spíše o hlubší disponování se vůči Bohu a o naši aktivní spolupráci s Božím působením. Po vzoru Panny Marie a s její pomocí se učíme připravovat „půdu našeho srdce“, aby byla otevřená pro Ducha Svatého; jinými slovy, aby Pán mohl přijít a „zasévat símě“ svého Slova, aby ono mohlo vyrůst a přinášet plody (Mk 4,26–29).

Jen Bůh sám nás může posvětit. Potřebuje však k tomu náš souhlas, který mu tímto zasvěcením dáváme, opření o souhlas té, v jejímž životě stejně jako v životě jejího Syna bylo jen samé ANO. Tento úkon můžeme v průběhu života mnohokrát opakovat, neboť se jedná o dynamické spolupůsobení Boží milosti a naší ochoty tuto milost přijmout.

Můžeme Panně Marii zasvětit jiné lidi?

Víme, že Panna Maria ve Fatimě výslovně žádala zasvěcení celých zemí a světa svému Neposkvrněnému Srdci. To vzbuzovalo a stále vzbuzuje mnoho otázek; například zda bylo mož-

né zasvětit Rusko, když se oficiálně prohlásilo za ateistický stát; a jestli je možné zasvětit druhé lidi, aniž bychom se dotkli jejich osobní svobody.

Svatý papež Jan Pavel II. interpretoval význam tohoto zasvěcení na základě již citované věty z Ježíšovy velekněžské modlitby: „Pro ně se posvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,19) Úkon zasvěcení je tedy ve vztahu k druhým jakási forma přímluvné modlitby. Musíme rozlišovat mezi výslovným zasvěcením, které není možné vykonat bez osobního rozhodnutí, vůle druhého a jeho osobní účasti na něm (jako např. křest), a zasvěcením formou přímluvné modlitby. To druhé je výrazem naší lásky k druhým a Boží touhy, neboť Bůh chce, aby všichni byli spaseni. I zde se však dotyčný člověk otevírá vyprošované Boží milosti, na rozdíl od různých slov zaklínání, jen na základě svého svobodného souhlasu, a proto na této formě přímluvné modlitby nemusíme vidět nic magického.

Takto můžeme zasvětit všechny, nad kterými nám byla svěřena autorita a odpovědnost za ně (jako např. rodičům za své děti, knězi za svou farnost, biskupovi za diecézi, panovníku za konkrétní zemi, papeži za celý svět, atd.). Takové zasvěcení lze rovněž vykonat na základě sounáležitosti s těmi, které zasvěcujeme. Je to vlastně vyjádření naší touhy, aby byly odstraněny všechny překážky a Bůh mohl našim bližním žehnat, aby mohl v jejich životě svobodně působit. Podobně jako se angažujeme v lidské rovině a pomáháme lidem např. při humanitárních akcích, nemělo by být divné, že na duchovní rovině vyprošujeme druhým milost Boží a ochranu Panny Marie.

Proč právě zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie?

Z Bible známe, že se Bohu zasvěcovaly různé osoby, místa i časy, např. velekněz Árón a mužští prvorození; svatostánek, oltář a jeruzalémský chrám; den sobotní a jiné svátky, např. slavnost stánků. Úmyslem zasvěcení bylo převést to lidské, co

nám bylo dáno, pod sféru božského. Smyslem našeho zasvěcení je tedy vědomé otevření se našemu „zbožštění“, jak by řekli východní křesťané: Toužíme, aby vše v nás patřilo Bohu a podléhalo Božímu působení.

Jaká je v tom úloha Panny Marie? Taková, jakou jí dal sám Bůh: to ona umožnila, aby Boží Syn přijal lidské tělo, doslova „stal se tělem“, v němž pak zasvětil Bohu i nás. Přitom její role není totožná s rolí Boží, ona je a zůstává člověkem. V dějinách spásy jí však bylo darováno takové postavení, jaké neobdržel žádný člověk: stala se v Novém zákoně prvním člověkem dokonale zasvěceným Bohu. Její tělo se stalo místem, kde došlo k Božsko-lidskému zasvěcení Ježíšovu. Nejprve v jejím srdci a pak v jejím těle, jak píše sv. Augustin. V duchovním smyslu v ní takto může docházet k zasvěcení každého, kdo je „jedno tělo“ s Ježíšem. Maria nám byla darována jakožto Matka, která nám pomáhá svým příkladem, přímluvami a mateřským působením v našem zasvěcení se Bohu; jinými slovy, Matka Ježíšova je i naší Matkou, proto i nás bolestně rodí k plnému životu v Duchu.

Nesmíme ji chápat jako nějakou „bohyni“ – pravý opak je pravdou! Maria je plná Boha právě proto, že zůstává nepatrnou a pokornou služebnicí Páně. Jen proto v ní Duch Svatý mohl uskutečnit své mistrovské dílo, protože Maria s ním díky svému Neposkvrněnému Srdci dokonale spolupracovala. Mariánští teologové všech dob prohlašovali, že tam, kde je Maria, přispěchá i Duch Svatý, a naopak (např. sv. Ludvík M. Grignion). Můžeme tedy říci, že to, co v nás Duch Svatý působí božsky, Panna Maria v nás vytváří lidsky. A tato úzká a plodná spolupráce božského a lidského v nás se může odehrávat v prostředí jejího Srdce.

V neposlední řadě je třeba připomenout, že úkon zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je také úkonem poslušnosti pro všechny, kteří věří, že zjevením Panny Marie ve Fatimě se udál přímý zásah Boží do naší doby. Pokud nepo-

chybujeme o věrohodnosti této události a poselství, není třeba, abychom plně rozuměli jeho významu, ale spíš abychom v poslušnosti vykonali to, k čemu jsme byli vyzváni.

*P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
(Redakčně upraveno)*

Zasvěcení rodiny mateřskému Srdci Mariinu

Svatá Maria, Matko Boží i Matko naše, Královno nebe i země, celá naše rodina se zasvěcuje tvému nejčistšímu Srdci. Všechno, co jsme, co milujeme a máme, vkládáme s plnou důvěrou ve tvou mocnou ochranu a pod tvé mateřské požehnání. Vládni v našem domě jako královna a společně s námi všemi i každým jednotlivě nakládej jako se svým vlastnictvím.

Vypros nám milost, abychom i v těžkých nesnázích neochvějně stáli ve víře. Pomoz nám, abychom se správně rozhodovali ve všech životních otázkách.

Cele nás zapoj do své služby. Dej, ať se ti stále více podobáme v lásce k Bohu, v pokoře, čistotě a obětavosti. Daruj nám milost, abychom stále víc vyzařovali tvou lásku do svého okolí.

Dej, ať se naše rodina stane ohniskem pokoje a smíření. Svým chováním, svou modlitbou, svým slovem a konáním kéž jsme oporou a světlem i těm, kdo klopýtají a bloudí.

Posiluj naši vůli usmiřovat všechny hříchy a bezbožnost kolem nás každodenním obětováním veškeré práce a všech protivností. Maria, přiviň nás na své bolesti zkoušené mateřské Srdce a uváděj nás stále hlouběji do tajemství svého božského Syna, v němž jediném je naše cesta, pravda a život. Amen.

Zdroj: <http://www.vojtechkodet.cz>

Střípky z misí aneb Proč se modlit za misie

V měsíci říjnu slavíme misijní neděli – den modlitby a podpory misiím. Vždy jsem tyto modlitby vnímala jako velmi potřebné. Jejich skutečnou hodnotu jsem ale začala doceňovat mnohem později, když jsem v misiích na vlastní kůži pocítila jejich naprostou nezbytnost.

Modlitba za ty, kterým je zvěstováno evangelium

Po několika letech práce v misiích a působení v různých zemích si mnohem intenzivněji uvědomuji neustálou Boží věrnost. Je očividná, když naše komunita (Institut pro světovou evangelizaci – ICPE Misie, viz Hejččinské oko, listopad 2014) pořádá programy, exercicie, semináře a přednášky. Bůh je věrný v tom, že se dotýká srdcí lidí, a ti, zasaženi Boží láskou, jsou ochotni se k Němu obrátit a přijmout Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Někdy se i po dlouhé době vrátí ke svátostem nebo se rozhodnou vzdát se hříchů, věcí, které je od Boha odvádějí. Většinou lidé odcházejí z těchto programů povzbuzeni a posílení. Neříkám, že všichni a všude, ale neuvěřitelné působení Boží milosti v životech lidí, jehož jsme svědky, mě mnohdy nechává v naprostém úžasu. Jak všichni víme, podstatou jakékoliv evangelizace je modlitba. Kdybychom sebelíp učili, kázali, zpívali nebo tančili, tak se nikdo neobrátil, pokud se lidského srdce nedotkne sám Duch Svatý svojí láskou. Jako komunita se modlíme a přimlouváme před každou akcí, ale je mi jasné, že je to právě neustálá modlitba řeholníků, řeholnic a celé církve, díky které Pán připravuje lidská srdce k přijetí Boží lásky a k odpovědi na ni.

Modlitba za fyzickou ochranu misionářů

V komunitě jsme si dobře vědomi účinků těchto modliteb. Nejen kvůli tomu, že jsme hmatatelně zakusili Boží ochranu při několika tajfunech, zemětřeseních, záplavách (na Novém Zélandě nebo na Filipínách), ale také nás Pán ochraňuje od všech vážných nemocí. Na Filipínách totiž pracujeme v oblastech, kde se vyskytuje mj. i tuberkulóza, kde jsou všudypřítomní komáři přenášejí horečku dengue, v Ghaně je zase malárie...

Při mém loňském výjezdu do Ghany jsem se také ocitla v situaci, kdy jsem byla vděčna skutečně za každou modlitbu. – Jela jsem s Georgem, bratrem z komunity (černochem menšího vzrůstu, kulhajícím po obrně) na sever Ghany. Měli jsme tam vést víkendový seminář pro vedoucí večerů chval. Osmihodinová cesta autobusem v noci neměla být problém. Zádrhel byl v tom, že ve velkoměstě Kumasi, kde jsme měli do autobusu nastoupit, nebyla oficiální zastávka. Proto jsme měli pro nástup jen domluvené místo. Tam jsme dojeli taxíkem. Po chvíli čekání jsme ale zjistili, že autobus má 1,5 hodiny zpoždění. Bylo 21 hodin a u této několikaproudové, málo osvětlené silnice bylo jen pár zavřených obchodů. Došli jsme tedy až k zavřené, potmělé benzínce, kde jsme se „uvelebili“. Nějaký osamělý dobrodinec nám odkudsi přinesl židle a počkal si na „příspěvek“. Nebylo to tam vůbec příjemné – tmavá ulice, tmavá benzínka, nikde nikdo. Ale nebylo kam jinam jít. Ještě „zajímavější“ to začalo být, když sem začali jeden po druhém přicházet opilí a očividně nadrovaní černoši. Každý, který právě dorazil, se se mnou okamžitě dával do řeči, po čemž jsem samozřejmě vůbec netoužila. Když přišel asi sedmý, který díky vysoké dávce alkoholu a narkotik sotva šel, začal mě chlácholit, že jsem v bezpečí, protože on je tam šéfem. Ohromně mě to „uklidnilo“. Bylo mi jasné, že můj kulhající bratr George mě neochrání. Jen aby řeč nestála, zeptala jsem se ho, co si myslí, v jak moc nebezpečné situaci jsme. Tvrdil mi, že takový gang by neudělal nic na

známé benzínce, že takoví většinou „pracují“ na jiných (neznámých) místech. Ale po chvilce, když nám volal organizátor semináře, George se zapomněl, že mluví anglicky, a řekl mu, že čekáme na velice nebezpečném místě... Dodnes, když si na tu situaci vzpomenu, mrazí mě v zádech. Tenkrát jsem měla neuvěřitelný pokoj a vnímala Boží přítomnost a ochranu – právě díky modlitbám.

Modlitba za duchovní ochranu

Dalším místem, kde vnímáme potřebu modlitby, je ochrana od Zlého. Každý, kdo chce s Boží pomocí někoho přivést ke Kristu, je vystaven útokům Zlého, který se ho snaží odradit. To je realita – ať evangelizujeme v Čechách, nebo kdekoliv jinde.

V naší situaci se nám stává, že když se připravujeme na misijní výjezdy nebo semináře, kleknou počítače nebo přijde tajfun a nejde pár dní ani elektřina ani voda. Na misijních výjezdech někdy dojde k nepochopitelnému konfliktu, protože Zlý se na prvním místě snaží zaútočit na jednotu misijního týmu.

Modlíme se také za ochranu před vlivem typických hříchů dané země, jiných náboženství a okultních praktik.

Například Filipíny jsou jedinou katolickou zemí v Asii, ale také zemí s největší korupcí. Při jakémkoliv jednání s úřady jsme neustále vystavováni korupci, ale věříme, že pokud jí podlehneme, tak už nebudeme solí pro tuto zemi. Proto se snažíme dělat vše poctivým způsobem, což je mnohdy velice obtížné.

Nebo na Novém Zélandě, který je velice „pokrokovou“ zemí, se tato „pokrokovost“ dostává i do církve. V naší farnosti ve Wellingtonu, kde farní rada má větší slovo než farář, členka farní rady naší komunity oznámila, že nemáme poklekat při proměňování. Prý farní rada rozhodla, že se při celé mši svaté bude pouze sedět, a pokud klekáme, tak je rušíme. Tento „zákaz“ pro katolíky – klečet při proměňování – jsme vnímali jako jeden z mnoha projevů malé úcty k Eucharistii, se kterou jsme se tam

setkávali. Po delší době strávené v této zemi někteří z nás začali vnímat její negativní vliv i na sobě.

V Singapuru jsem byla na misích několikrát. Je to malá země s 5,5 miliony obyvatel, se čtyřmi národnostmi, čtyřmi úředními jazyky a mnoha náboženstvími. Když jsem tam začala před 13 lety jezdit, dostala jsem pár rad od členek naší komunity. Jedna mi říkala, že od dětství vyrůstají všichni společně, mají spolužáky, kamarády, kteří vyznávají jiná náboženství, navzájem si pomáhají, ale nikdy by je nenapadlo se dohromady modlit nebo navštívit chrámy jiných náboženství. Řekla mi jasně, že je to nebezpečné, protože v těch chrámech se uctívají jiná božstva a na člověka může přejít jiný duch.

Jiná, která konvertovala v 15 letech z buddhismu, mi důrazně radila, že když jdu kolem sochy Buddhy, mám se modlit za ochranu, protože buddhisté pokaždé, když někde postaví jeho sochu, svolávají do ní zlé duchy. A že když přijedou turisté, kteří o jiných náboženstvích četli jen v knížkách, vůbec neznají tuto duchovní podstatu, a netuší, co se za různými náboženstvími skrývá.

Tyto postřehy mi přišly velmi vhod o pár let později, kdy jsme byli v Thajsku na asijském misijním kongresu v Chiang Mai. Ve městě, kde je více než 300 buddhistických chrámů. Po několika denním programu nám zbyla jen chvilka na prohlídku města, proto jsme se rozhodli pro organizovanou prohlídku. Velice rychle jsme však pochopili, že se pod tím skrývala pouze náboženská pouť do pěti buddhistických chrámů s bývalým mnichem coby průvodcem. Bohu díky nám už bylo jasné, co v té situaci máme a co nemáme dělat.

Modlitba za hlásání pravdy

Díky tomu, čemu musí misionáři neustále čelit, cítíme potřebu modlit se hlavně za hlásání pravého evangelia. Evangelia nezředeného jinými naukami například kvůli špatnému chápání

inkulturace nebo kvůli přehnané toleranci k hříšným praktikám dané země.

Radostná zvěst je plná lásky a naděje a je třeba, aby ji všichni slyšeli právě tak, jak ji nás Pán posílá zvěstovat.

Na závěr bych chtěla vyjádřit vděčnost za vaše modlitby a modlitby celé církve, bez kterých by misie nebyly možné.

Jitka Svozilová

Minianketa

*Na naši minianketu tentokrát reagovali manželé **Karel (pracovník ochrany majetku, 45 let) a Andrea (administrátorka webových stránek, 42 let) Rakušanovi.***

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Karel: Pravidelnost bohoslužeb, aktivity ve farnosti – společenství, akce mužů i žen.

Andrea: Pro mě je hodně důležité, že už tu farnost znám. Když přijdu, potkám známé lidi, mám se s kým pozdravit, prohodit pár slov. Pod farnost patří spolčo, do kterého chodím. Velice oceňuji možnost domluvit si individuálně svátost smíření.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Karel: Pozvání a přednášky lidí z jiných farností nebo církví.

Andrea: Možná, kdyby bylo do roka víc akcí, jako je farní guláš.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Karel: Výklad podobenství originálním způsobem – „Chatrč“ od Williama Paula Younga.

Andrea: Zaujala mě kniha „Zázraky se opravdu dějí“ od Briega McKenny.

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Karel: Juda Tadeáš. Je přimlucem tam, kde všechny naděje již zhasly.

Andrea: Mám ráda svatou Moniku, je moje biřmovací patronka a inspiruje mě svou vytrvalostí v modlitbě za obrácení blízkých.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNA BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Mše svatá nebude **v sobotu 14. října a v pondělí 16. října.**

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je do 21 hodin příležitost k **tiché adoraci** v kapli Panny Marie.

Společenství mládeže (15–17 let) probíhá každou středu v 18.30 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Cherubínek hledá zájemce, kteří by byli ochotní zapojit se do programu **Cherubínek pro děti**. Můžete se napsat na papír vzadu v kostele nebo přihlásit se přímo Vojtěchu Černému na e-mail: vojtacerny@centrum.cz.

Farní kafe (občerstvení po nedělení mši svaté v 10 hodin) opět od září pokračuje. Hledají se dobrovolníci, kteří by byli ochotní pomoci s přípravou. Můžete se napsat na papír vzadu v kostele nebo přihlásit se přímo Vojtěchu Černému na e-mail: vojtacerny@centrum.cz.

V neděli 1. října v 19 hodin bude v kapli Panny Marie modlitební **Večer se sv. Terezíí z Lisieux**, jehož součástí bude žehnání růží – pokud můžete, přineste si vlastní růži. Tak jako každý rok, i letos bude možné vytáhnout si lísteček s citátem z textů svaté Terezie jako inspiraci pro svoji duchovní cestu.

Setkání nad Biblí s Mariánem Jahodou bude v neděli 1. října v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Další pak v neděli 5. listopadu.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 5. října, dále ve čtvrtek 2. listopadu.

V letošním roce bude hejčínský kostel hostit jeden z **koncertů Podzimního festivalu duchovní hudby**, které probíhají v Olomouci od 24. září do 14. října. Koncert proběhne ve středu 11. října v 19 hodin v hejčínském kostele. Koncert bude přenášen také TV Noe a ČR Vltava. Podrobnosti najdete na <http://www.podzimni-festival.cz/>.

Modlitba růžence po dobu 24 hodin za osvobození ze závislosti mladých, za vyřešení krizí v rodinách, za vlastní zodpovědnost, za řeholní povolání či na osobní úmysl proběhne v dominikánském kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie v Olomouci. Začátek je ve čtvrtek 12. října v 19 hodin. Více informací a registraci na modlitbu růžence najdete na internetových stránkách www.ruzenec24.op.cz.

Biskupské svěcení nových pomocných olomouckých biskupů Mons. Antonína Baslera a Mons. Josefa Nuzíka se uskuteční v sobotu 14. října v 10 hodin v katedrále sv. Václava. V ten den nebude v Hejčíně mše svatá.

Farní spoření a sbírka na opravu hejčínského kostela bude v neděli 15. října.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 17. října v 19.30 hodin.

Setkání seniorů bude ve čtvrtek 19. října v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 21. října od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 20. října v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kostela a v sobotu zbytek. Prosíme o pomoc všechny, kdo mohou přiložit ruku k dílu. Děkujeme. Další úklid kostela bude v sobotu 11. listopadu.

Misijní neděle letos připadá na neděli 22. října. Je to den modliteb za misijní dílo církve. Současně proběhne při mši svaté **sbírka na misie**.

V noci ze soboty 28. na neděli 29. října nastane **změna letního času na zimní. Ve 3.00 hodiny se posouvá čas o hodinu zpět, tedy na 2.00 hodiny.** (Budeme o hodinu déle spát...)

Od 1. do 8. listopadu je možno po splnění tří obvyklých podmínek – svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce – denně získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech během roku lze takto získat odpustky částečné. K získání plnomocných odpustků je zároveň nutné hluboké obrácení a nemít zalíbení v žádném hříchu, jinak jsou odpustky pouze částečné. Odpoledne 1. listopadu a po celý den 2. listopadu je možno tytéž plnomocné odpustky získat při návštěvě kteréhokoli kostela či kaple, kdy kromě tří zmíněných podmínek je ještě podmínkou pomodlit se modlitbu Páně a vyznání víry. Plnomocné odpustky mohou věřící v naší zemi za splnění obvyklých podmínek (zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce) získat při návštěvě

vě hřbitova už od 25. října, a to v případě, že v obvyklé době od 2. do 8. listopadu nemohou z vážných důvodů navštívit hřbitov.

O slavnosti Všech svatých ve středu 1. listopadu bude v Hejčíně mše svatá v 17.30 hodin v kostele. Po mši svaté jste zváni do kaple Panny Marie na **modlitbu ke všem svatým**. V tento den bude možné si v kostele po bohoslužbě vytáhnout jméno světce jako průvodce na následující rok.

V neděli 5. listopadu při mši svaté v 10 hodin bude v hejčínském kostele společné udílení svátosti **pomazání nemocných**. Týž den bude společně udílěna tato svátost také ve farnosti Horka nad Moravou při mši svaté v 8.20 hodin a v Křelově při mši svaté v 9 hodin. Svátost pomazání nemocných je určena jako posila pro ty, kdo jsou zesláblí vážnou nemocí či stářím, nebo kdo se v důsledku nemoci chystají na operaci. Může se udělit starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když na nich není vidět žádná nebezpečná nemoc. Prosíme, přihlaste se k přijetí této svátosti na arch papíru vzadu v kostele. A připravte se na ni svátostí smíření a modlitbou. Pokud víte o někom, koho by se to týkalo, dejte mu vědět, popřípadě mu pomozte s dopravou do kostela. V případě, že není schopen se dopravit do kostela, nabídněte mu návštěvu kněze doma či v nemocnici a oznamte to kněžím na faře. Děkujeme.

V neděli 5. listopadu je **sbírka** při bohoslužbách na **Charitu**.

V neděli 5. listopadu bude ve 14.30 hodin ve hřbitovní kapli ústředního hřbitova v Olomouci-Neředíně **dušičková pobožnost**. Na hřbitově v Horce nad Moravou a v Křelově bude dušičková pobožnost rovněž v neděli 5. listopadu, a to v 15 hodin.

Náboženství se v letošním školním roce vyučuje takto:

ZŠ Helsinská: v úterý od 15.15 hodin, začíná se 3. října, učí Dagmar Hubičková, e-mail: sspl@centrum.cz.

ZŠ Horka nad Moravou: 1. a 2. třída ve středu od 13.30 hodin, učí Jarmila Vepřková, e-mail: jarusveprkova@centrum.cz • 3. třída (příprava na první svaté přijímání) ve středu od 14.15 hodin, učí Jarmila Vepřková • 4. až 6. třída ve středu od 15 hodin, učí P. Marian Masařík, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz.

Gymnázium Hejčín: výuka je přesunuta do místnosti nad sakristií v hejčínském kostele, v úterý od 17.15 hodin, začíná se 3. října, učí Jaroslav Franc, e-mail: jaroslav.franc@upol.cz.

Hejčínský kostel, místnost nad sakristií: 1. a 2. třída ve čtvrtek od 15 hodin, začíná se 5. října, učí Marcela Koupilová, e-mail: marcela.koupilova@seznam.cz • 3. třída (příprava na první svaté přijímání) ve čtvrtek od 16 hodin, začíná se 5. října, učí Marcela Koupilová • 4. až 6. třída – v úterý od 16.30 hodin, začíná se 3. října, učí Jaroslav Franc, e-mail: jaroslav.franc@upol.cz • 7. až 9. třída, v úterý od 17.15 hodin, začíná se 3. října, učí Jaroslav Franc.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné **zapisovat úmysly mší svatých na rok 2017.**

* * *

Informace z Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého:

Zveme všechny na **pout' za víru v našich rodinách**, která se uskuteční v neděli 8. října 2017. Povede od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce. Cesta je dlouhá asi 8 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Sraz ve 12.50 hodin před katedrálou. Bližší informace najdete na www.rodinnyzivot.cz. Kontakt: Peter Markovič, mobil 720 110 750, tel. 587 405 293, e-mail: markovic@arcibol.cz.

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 461, e-mail: olomouc@karmel.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz.
Redakční rada: Daniel Dehner, Jaroslav Franc, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, P. Marian Masařík, Jiří Popelka.
Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2017.

Příští číslo: 5. listopadu 2017.